

Arrest

nr. 148 317 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 juli 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard. Deze beslissing werd op 24 november 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 april 2007 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van toenmalig artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), die hij op 27 mei 2010 actualiseerde.

Op 14 juni 2010 verzocht de gemachtigde aan de gemeente Turnhout een woonstcontrole uit te voeren op het door verzoeker opgegeven verblijfsadres.

Op 29 juni 2010 gaf de gemeente Turnhout opdracht tot het uitvoeren van deze woonstcontrole aan de wijkagent.

Op 5 juli 2010 voerde de wijkagent deze woonstcontrole uit en stelde hij een nota op waarin hij het volgende vaststelde: "Gans gezin naar Marokko sinds begin juli."

Op 20 juli 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij hij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp verklaarde.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"E.Y.C. (...)

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend op datum van 11.04.2007 door betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

• *De woonstcontrole d.d. 05.07.2010 wees aan dat betrokkene niet meer op het opgegeven adres woont."*

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.8.96 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate

formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreid te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat deze verplichtingen die op de overheid rusten, schromelijk met de voeten werden getreden.

Op 14.06.2010 doet de DVZ een oproep naar de gemeente Turnhout ten einde een woonstcontrole te verrichten op het adres van verzoeker.

Deze controle wordt uitgevoerd door de wijkagent op 5.07.2010 en vermeldt het volgende: "Gans gezin naar Marokko sinds begin juli".

Dit zeer summier verslag van de wijkagent wordt op 14.07.2010 doorgefaxt door de gemeente Turnhout naar de DVZ.

Op 20.07.2010 neemt de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing dat de aanvraag tot regularisatie van verzoeker daterend van 11.04.2007 zonder voorwerp is omdat de woonstcontrole van 5.07.2010 heeft uitgewezen dat verzoeker niet meer op het opgegeven adres woont.

Zoals boven reeds vermeld, betreft het een zeer summier woonstonderzoek. De wijkagent is op 5.7.2010 langs geweest op het opgegeven adres: (...) te Turnhout. Hij woont daar samen met de familie van zijn broer. De samenstelling van het gezin E.Y.H. werd gevoegd bij de actualisatie van het regularisatiedossier. Zodoende weet de DVZ dat op het adres door verzoeker opgegeven ook andere personen wonen. Wanneer de wijkagent dan een controle doet, nota bene tijdens de grote vakantie, en hij treft niemand aan, mag dit niet zo verwonderlijk lijken; immers vele Marokkaanse families gaan op reis naar hun land van herkomst.

Dat daarenboven de wijkagent noteert dat het ganse gezin sinds begin juli naar Marokko is, betekent nog niet dat verzoeker ook mee (op vakantie) is vertrokken. Immers zoals mag blijken uit de samenstelling van gezin maakt hij er officieel geen deel van uit, want hij kan per definitie niet zijn ingeschreven. Verzoeker weet maar al te goed dat hij illegaal in het land verblijft en zal zeker geen bezoek brengen naar zijn land van herkomst wanneer zijn aanvraag tot regularisatie hangende is. Hij zou de ganse procedure hypothekeren aangezien hij ook nog illegaal zou moeten terugkeren.

Bovendien uit de bewoordingen dat het ganse gezin naar Marokko is sinds begin juli, kan niet worden afgeleid dat de wijkagent een terdege onderzoek heeft verricht naar het verblijf van verzoeker aldaar op het opgegeven adres.

De bewoordingen van de woonstcontrole laten ook niet toe om af te leiden dat het gezin, en met uitbreiding ook verzoeker, definitief is vertrokken naar Marokko.

Niet in het minste kan uit de bewoordingen geenszins worden afgeleid dat verzoeker niet meer op het opgegeven adres verblijft.

Het komt ook zeer eigenaardig over wanneer verzoeker op 23.11.2010 uitgenodigd wordt door de Stad Turnhout middels een schrijven aan hem gezicht op het opgegeven adres bij de aanvraag tot regularisatie, dat hij 's anderendaags zich al aanbiedt bij het vreemdelingenloket van de Stad Turnhout ten einde de beslissing af te halen. Maar toch zou volgens de DVZ verzoeker niet meer aan het (...) wonen. Begrijpe wie begrijpen kan.

Het mag meer dan duidelijk blijken dat de DVZ op basis van 1 woonstcontrole foutieve conclusies heeft getrokken waardoor ze tot een beslissing is gekomen die in strijd is met de motiveringsplicht.

Niet alleen de motiveringsplicht werd geschonden, tevens werd de zorgvuldigheidsplicht met de voeten getreden. Uit de controle van de wijkagent kan niet blijken: van wie hij die informatie heeft, met wie hij heeft gesproken, of verzoeker ook mee was op vakantie, of verzoeker op dat moment naar de winkel was ... De DVZ had in deze meer zorgvuldigheid aan de dag moeten leggen en aan Turnhout een bijkomende controle moeten vragen. Op basis van deze summier controle tot het besluit komen dat het verzoek tot regularisatie van verzoeker zonder voorwerp is, is op zijn minst onzorgvuldig te noemen.

Gelet op het aangewende middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden door op grond van een zeer summier verslag van een enkele woonstcontrole te

besluiten dat verzoeker niet meer op het opgegeven adres woont. Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde wist dat naast verzoeker ook andere personen op het opgegeven adres wonen, aangezien de samenstelling van het gezin van verzoekers broer, E.Y.H, bij de actualisatie van het regularisatiedossier werd gevoegd. Uit deze gezinssamenstelling blijkt volgens verzoeker ook dat hij officieel geen deel uitmaakt van het gezin. Uit een enkele woonstcontrole waarbij werd vastgesteld dat “gans [het] gezin” sinds begin juli naar Marokko is vertrokken, valt volgens verzoeker dan ook niet af te leiden dat verzoeker mee op vakantie naar Marokko is vertrokken. Bovendien stelt verzoeker dat uit de bewoordingen van het verslag van de woonstcontrole niet kan worden afgeleid dat het gezin, en bij uitbreiding verzoeker, definitief naar Marokko is vertrokken en dat hij dus niet meer op het opgegeven adres zou verblijven. Verzoeker wijst erop dat de woonstcontrole werd verricht tijdens de grote vakantie, wanneer vele Marokkaanse families op reis gaan naar hun land van herkomst. Verzoeker wijst er in dat opzicht ook op dat hij, nadat hij op 23 november 2010 werd uitgenodigd door de gemeente Turnhout per schrijven aan hem gericht op het opgegeven adres, zich de volgende dag reeds bij het vreemdelingenloket heeft aangeboden. Bovendien blijkt volgens verzoeker evenmin uit de bewoordingen van het verslag van de woonstcontrole dat de wijkagent een terdege onderzoek heeft verricht. Zo blijkt niet van wie de wijkagent zijn informatie heeft verkregen, met wie hij heeft gesproken, en of verzoeker ook mee was op vakantie of op dat moment naar de winkel was. Volgens verzoeker had de gemachtigde om een bijkomende woonstcontrole moeten verzoeken. Door integendeel op basis van deze ene woonstcontrole foutieve conclusies te trekken, heeft de gemachtigde volgens verzoeker de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet meer op het opgegeven adres woont, steunt op het verslag van de woonstcontrole dat de lokale politie aan de gemachtigde heeft verschaft. Hij meent dat de gemachtigde in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. Verweerder stelt dat verzoeker met zijn ‘vage hypothesen’ niet aantoont dat uit de woonstcontrole niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet meer op het opgegeven adres woont. Verweerder wijst erop dat de wijkagent uitdrukkelijk werd verzocht na te gaan of verzoeker op het opgegeven adres verblijft, en dat verzoekers beweringen – dat vele families naar hun land van herkomst op reis gaan tijdens de grote vakantie en dat verzoeker geen deel zou uitmaken van het gezin – de vaststellingen van de wijkagent niet kunnen weerleggen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) wijst erop dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De Raad onderzoekt de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing op grond van deze bepaling werd genomen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De term “van de plaats waar hij verblijft” in deze bepaling duidt op een feitelijke toestand (cf. RvS 25 januari 1996, nr. 57.831).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op grond van een woonstcontrole uitgevoerd op 5 juli 2010 heeft vastgesteld dat verzoeker niet meer op het door hem opgegeven adres woont. De Raad wijst op het verslag van de wijkagent van 5 juli 2010, dat werd opgesteld naar aanleiding van deze

woonstcontrole en dat zich in het administratief dossier bevindt, en dat slechts het volgende vermeldt: *“Gans gezin naar Marokko sinds begin juli.”* Het verslag vermeldt daarnaast niet de minste verdere informatie.

De Raad kan verzoeker volgen waar hij stelt dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld door uit dit zeer summiere politieverlag, zonder enig verder onderzoek, af te leiden dat verzoeker niet meer op het gegeven adres woont. Het verslag van 5 juli 2010 van de wijkagent vermeldt enkel dat het gezin *“sinds begin juli”* naar Marokko was vertrokken. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat uit de bewoordingen van dit verslag van de woonstcontrole gebaseerd op een enkel bezoek van de wijkagent, geenszins blijkt dat hijzelf samen met dit gezin, op vakantie was vertrokken, laat staan niet meer op het opgegeven adres zou wonen. Deze conclusie is immers slechts op een enkele woonstcontrole gebaseerd en deze enige woonstcontrole vond in de grote vakantie plaats. In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt in de nota met opmerkingen betwist verzoeker met zijn opmerking dat in de grote vakantie vele Marokkaanse families op reis gaan naar hun land van herkomst geenszins de vaststelling van de wijkagent dat hij op die ene dag, nl. 5 juli 2010 niet thuis werd aangetroffen. Wel kan verzoeker worden gevolgd dat blijkt dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld door zonder bijkomend onderzoek vast te stellen op basis van het zeer beknopte verslag van een enkele woonstcontrole dat verzoeker niet meer op het opgegeven adres woont. Dit is zoals verzoeker stelt inderdaad geen terdege onderzoek naar het verblijf van verzoeker aldaar op het opgegeven adres. Ten overvloede merkt verzoeker overigens terecht op dat toen de stad Turnhout hem op 23 november 2010 uitnodigde, op het adres van woonstcontrole, voor de betekening van de bestreden beslissing, hij de dag nadien zich heeft aangeboden op het vreemdelingenloket van de stad Turnhout voor de kennisgeving.

Verzoeker toont met zijn betoog aan dat de gemachtigde de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden en op onredelijke wijze heeft besloten tot het zonder voorwerp verklaren van de aanvraag tot regularisatie.

Het enig middel is gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Vermits de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 juli 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES